

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9076/2025
10.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужила малолетних АА и ББ, чији је законски заступник мајка ВВ, сви из ..., чији је пуномоћник Гордана Нешић Петковић, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Нађа Самац, адвокат из ..., ради измене одлуке о висини доприноса за издржавање, одлучујући о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 724/24 од 15.01.2025. године, у седници одржаној 10.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужила изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 724/24 од 15.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П2 825/2023 од 16.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев малолетних тужила-противтужених у делу разлике између досуђеног износа од по 19.000,00 динара за свако малолетно дете, укупно 38.000,00 динара и потраживаног износа од по 25.000,00 динара за свако малолетно дете, укупно 50.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог-противтужиоца којим је тражио да буде обавезан да на име издржавања малолетних тужила-противтужених плаћа месечно износ од по 9.000,00 динара за свако малолетно дете, укупно 18.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 724/24 од 15.01.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П2 825/2023 од 16.04.2024. године у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужила за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиле су благовремено изјавиле ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побиијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија тужиља није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, законска заступница тужиља, њихова мајка ВВ и тужени су бивши супружници, а из те заједнице имају двоје заједничке деце малолетну тужиљу АА рођену ...2007. године и малолетну ББ рођену ...2010. године. Правноснажном пресудом Трећег основног суда у Београду П2 1910/2016 од 29.05.2017. године малолетна деца поверена су мајци на самостално вршење родитељског права док је тужени – отац обавезан да на име доприноса за издржавање малолетне деце плаћа износ од по 11.000,00 динара месечно, а уређен је и начин одржавања личних односа малолетне деце са туженим, на који начин је измењена пресуда Трећег основног суда у Београду П2 5892/13 од 04.02.2014. године.

Тужени је запослен у предузећу „...принт“ д.о.о. које се бави штампом, сувласник је фирме 50%, остварује месечну зараду од 45.000,00 динара и нема никакве додатне приходе. Фирма закупљује простор, а месечни закуп је око 300 евра. Живи са садашњом супругом, њеним сином из првог брака и заједничком ћерком ДД, рођеном 2015. године, у стану који је власништво његове супруге и има обавезу издржавања заједничког детета. Своје обавезе издржавања према тужиљама је редовно испуњавао, те је према пресуди од 2017. године редовно плаћао по 11.000,00 динара, а од пресуде из 2023. године редовно плаћа по 19.000,00 динара за сваку тужиљу. Од септембра 2023.године нема контакт са тужиљама. Он и његова садашња супруга немају помоћ других лица у издржавању малолетне ћерке ДД, његова супруга финансијски носи домаћинство, а њени родитељи више не помажу јер јој је отац преминуо, а мајка има малу пензију. Његова супруга је архитекта, запослена као предузетник у својој фирми где просечно месечно заради око 100.000,00 динара. Аутомобил који користе је власништво његове супруге.

Законска заступница малолетних тужиља, мајка ВВ живи заједно са тужиљама у стану површине 39 м2 чији је сувласник са уделом од ½ идеалног дела, док је власник друге половине идеалног дела њена сестра. Других непокретности нема, аутомобил не поседује. Тренутно је незапослена а издржава се од хонорарних повремених послова, као што су чишћење, прекуцавање текстова, ИТ услуге и на тај начин заради до 100.000,00 месечно, и управник је стамбене зграде у којој живи и тако оствари око 11.700,00 дин месечно. Просечни месечни трошкови домаћинства износе око 150.000,00 динара у шта спадају трошкови за исхрану, режије и сви остали трошкови. Нема обавезу издржавања других лица осим своје деце. Нема помоћ других лица, јер су јој родитељи преминули.

Месечни трошкови за тужиље који обухватају храну, одећу, обућу, хигијену, џепарац, годишње трошкове путовања и школских излета, као и додатне трошкове балета као и трошкове за похађање приватних часова месечно износе 45.150,00 динара

за сваку тужилу, а тужени доприноси издржавању тужила у висини одређеној пресудом од 26.01.2023. године по 19.000,00 динара без обзира на разлику у годинама (14 година и 17 година), с обзиром да тужиле имају делимично различите потребе у складу са својим узрастом, али те разлике нису драстично изражене.

Критеријуми за одређивање издржавања прописани су чланом 160. Породичног закона, према коме се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања (став 1.). Потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања (став 2.), а могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицања зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавеза да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања (став 3.).

Правилно су нижестепени судови на утврђено чињенично стање применили материјално право из одредбе члана 160., 162. и 163. Породичног закона и оценили да је износ од по 19.000,00 динара месечно за сваку тужилу, досуђен пресудом П2 1455/21 од 26.01.2023. године адекватан за задовољење дела потреба тужила, полазећи од тога да су месечне потребе прималаца издржавања по 45.150,00 динара, да је тужени чија је зарада 45.000,00 динара месечно дужан да издржава и трећу малолетну ћерку ДД, а да с друге стране законска заступница тужила, њихова мајка, је такође у обавези да у преосталом делу доприноси издржавању малолетне деце, те ће у смислу члана 154. Породичног закона потребе малолетне деце бити подмирене у потпуности.

Неосновано се ревизијом тужила указује да су испуњени услови да се допринос туженог у издржавању утврди у већем месечном износу од износа на који је тужени обавезан.

Другостепени суд је ценио све околности на страни малолетне деце као повериоца и оба родитеља као дужника издржавања, које су од значаја за оцену могућности сваког од родитеља да доприноси издржавању малолетне деце, па како је таква оцена заснована на савесној и брижљивој оцени сваког доказа засебно и свих доказа као целине, што је видљиво из образложења побијане одлуке, по оцени Врховног суда, износ од по 19.000,00 динара за свако дете, укупно 38.000,00 динара, на који је тужени обавезан правноснажном пресудом није прениско одређен, већ је адекватан да малолетној деци омогући ниво животног стандарда какав ужива тужени као дужник издржавања, имајући у виду висину прихода и расхода туженог као дужника издржавања, али и чињеницу да тужени поред обавезе издржавања тужила малолетне АА и ББ има обавезу издржавања још једног малолетног детета. Треба имати у виду и минималну суму издржавања која се користи као коректив приликом одређивања реалних потреба примаоца издржавања, а коју одређује Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања као и материјално стање законске заступнице – мајке тужила, као другог обвезника издржавања, те приходе које она остварује радом, као и чињеницу да она нема обавезу издржавања других лица.

Врховни суд је ценио и остале наводе ревизије, којима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени, па је применом члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**